Арфо мила ~~ти~~ арфо,
~~Арфо~~ вѣрен мой другарю, тихом повъздишвай
~~звуци~~ ~~тъжни~~ ~~теченията~~ гласом не изпущай
~~изпущай святи звуци~~ святичкото звуци
и ~~последни въздишки~~ последни възгласи
на дълеко неразгласяй
сърцето ми ~~неразбрано~~ ядно
не е неразбрано
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~, скръб на лято вечела
~~[illegible]~~ въ почте си доловни
~~[illegible]~~

Толка аз обещам
глас ми покрай уста
едвам прилетява
и на вчас угасва.
Сякаш ~~тихо~~ гълъбица
в' въсход уморена
пада на земята
и тихо издъхва

Запѣй ~~арфо~~ запѣй арфо
вѣсел но не моята
теглила, страдания
що с' години тегля,
~~не~~ отдалеченият
и не живота ми
в' мрак удалеченият
нето тия сълзи,
в' които намирам
сечис точно поне
душевна растуха.
А смъртта ми арфо
запѣй за смъртта ми
гдѣто да я чуе
небето, земята

От как са неволно
отстранил, отрекох
от пустата слава
на живият хора
от както увядя
как таласъм мрачен
тука в' тъй подземие
от тогава арфо
черните ми косми
вече като побѣлѣха
като на дядо стеблото,
дните ми на брѣчки
~~се~~ дишат се бълзгат-
по бавно бавно тихо.
Но всякога в' тъмна
нощ ти не прѣходна
не съм заблудил,
нито ~~пре~~ на броил съм,
(не съм пребраявал) на колко е пъти
~~весната пролѣти~~ весната пролѣти за идвала
колко ~~пъти~~ пролѣтни ~~идвала~~
идвали на моето — да поразвеселим
плачевно гнѣзду — това тук моето
плачевно гнѣздо
колко пъти орела